

POSUDEK
Oponenta na diplomovou práci

Jméno a příjmení studenta: Adéla Malá
Téma diplomové práce: Filosofie kultury
Oponent práce: dr. Drozenová

Diplomová práce čítá 74 stran včetně závěru, resumé a seznamu literatury. Formálně práce splňuje všechny náležitosti.

Autorka prostudovala dosti bohatou literaturu, některé prameny v angličtině. Materiál shrnuje do tří kapitol: Filosofie kultury v pojetí Tomáše Trnky, Kulturní odkazy modernity a Současné podoby kultury.

Podobně jako druhá autorčina diplomová práce (Filosofie naděje), také její Filosofie kultury podává hodnotné interpretace prostudované literatury. Tato práce však trpí výraznějším protikladem mezi klady a nedostatky, lze říci, že její kvalita je v různých aspektech nevyrovnané. Důvodem může být to, že si zde autorka zvolila téma, které je značně obtížné a často bývá zpracováváno z různých hledisek. Především autorka si neuvědomuje, nebo to alespoň výslovně neříká, že výraz kultura se používá ve dvou zásadně odlišných významech, totiž ve smyslu „umění“ (či duchovní kultura) a v daleko širším významu „civilizace“. Sama, zdá se, kulturou rozumí především umění, ale u jednotlivých autorů správně interpretuje jejich odlišné pojetí (např. u J. Šmajse, kde je „kulturou“ vše, co je výtvořem člověka).

Tuto otázku by bylo vhodné podrobněji rozebrat v rámci obhajoby.

V úvodu autorka píše, že kulturou rozumíme „... lidskou řeč, písmo, tak i hudbu, stavitelství, náboženství, ale i filosofii a vědu“ a že chce rozebírat „jednotlivé projevy kultury u vybraných autorů“, podle závěru je pro oni opět kulturou především umění. A opět se v něm objevuje nešťastná formulace, že jde o „průřez jednotlivými oblastmi kultury v pojetí vybraných autorů“. „Výběr autorů je vymezen jednak filosofickým rámcem kultury, což je především umění...“ (s. 71). Přitom se ale zdá, jako by autorka jasně nerozlišovala mezi kulturou a filosofií kultury (atpod.): „V práci jde tedy o rozbor Evropské kultury a jejich projevů.“ (s. 71).

Jednou z předností práce je to, že se zaměřuje na české přístupy a přínosy a je poutavě napsaná. Nicméně úvod k poslední kapitole, který jinak patří ke zdařilým pasážím, projevuje zásadní nepochopení jednoho z bodů zmiňovaných v souvislosti se změnami ve vědě (na s. 47 v souvislosti s Gödelovým objevem o neúplnosti axiomatických systémů je směřována neúplnost axiomatického systému s jeho bezesporností – jejíž ztráta by ve skutečnosti vedla k znehodnocení systému, neboť by pak z něj bylo možné dokázat libovolnou větu. To má autorka znát z výuky logiky, a když nezná, má si ověřit, aby nepsala nesmysly). Tato otázka je ovšem vedlejší z hlediska celku práce, ve které je jen okrajově zmíněna.

Autorce se nepodařilo vyhnout drobným pravopisným chybám a překlepům.

V otázce celkového hodnocení práce se přikláním spíše k velmi dobré. Shromážděný materiál je hodnotný a zajímavý, ale některé formulace svědčí o tom, že autorka nemá dostatečně ujasněný pojem kultury a filosofie kultury (resp. ani rozdíl mezi nimi).

W. Drozenová